

Înaintea lui Ahab și părăsit în singurătate

Înaintea lui Ahab și părăsit în singurătate

„Ilie tișbitul, unul din locuitorii Galaadului, a zis lui Ahab: «Viu este Domnul Dumnezeu lui Israel, al cărui slujitor sunt, că anii aceștia nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât după cuvântul meu" (1 Împărați 17.1).

„Am rămas numai eu singur și ei caută să-mi ia viața"(1 Împ. 19.10).

Ați înțeles, este vorba de Ilie.

El a apărut pe neașteptate înaintea împăratului Ahab, aducând un mesaj înspăimântător. Iacov ne spune că, înainte de a aduce acel mesaj pentru Ahab, cel mai rău împărat care se ridicase în Israel, el s-a rugat: „Ilie era un om cu aceeași fire ca noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă, și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni" (Iacov 5.17).

Deseori auzim că oamenii se roagă să plouă. Dar de ce să se roage ca Dumnezeu să oprească ploaia astfel încât să aducă o secetă atât de grea? Pentru că, în părtășie cu Domnul, Ilie a înțeles că starea spirituală a lui Israel era atât de decăzută și poporul atât de răzvrătit, încât erau necesare măsuri drastice pentru trezirea poporului, astfel ca acesta să se întoarcă la Domnul. Seceta a ținut trei ani și jumătate.

Ne rugăm numai pentru binecuvântări care să aducă prosperitatea națiunii noastre și a celor dragi, chiar dacă s-au îndepărtat de la Domnul și au practici rele și dăunătoare? Nu putem să ne rugăm ca Domnul să-i binecuvânteze atunci când fac asemenea lucruri! Mult mai bine ar fi să ne rugăm ca Domnul să le dea ce crede El că ar fi mai potrivit pentru a răzbate la inimile lor. Nu putem cunoaște cu certitudine ce măsuri trebuie luate pentru a fi atinse scopurile lui Dumnezeu, dar știm că este cu mult mai bine să-și întoarcă inimile către El decât să li se îngăduie o cale ușoară, cu plăceri.

Până acum, Ilie, omul lui Dumnezeu, a vorbit și a lucrat cu credincioșie pentru Dumnezeu într-o vreme când Ahab l-a adus pe Israel la idolatrie. Și Ilie a câștigat o mare victorie pentru Dumnezeu împotriva falșilor profeți preferați de Ahab și de soția lui, Izabela.

Dar Izabela s-a înfuriat împotriva lui Ilie, amenințând să-l omoare în ziua următoare. Acum îl vedem pe Ilie, cel care fusese ferm hotărât în confruntarea cu Ahab și cu falșii profeți, în mod trist, speriat de amenințarea Izabelei și fugind departe, în pustiu, rugându-L pe Domnul să-i ia viața, pentru că nu era mai bun decât părinții săi. Crezuse el că era mai bun decât părinții săi? Da! Și pare că se simțea răspunzător că nu avea rezultatele pe care, considera el, ar fi trebuit să le aibă.

Lăsăm noi rezultatele în seama lui Dumnezeu? Ce lecție pentru noi! Chiar când lucrăm într-adevăr pentru Dumnezeu, putem fi descurajați. De ce? Pentru că privirile se opresc la noi înșine!

Dacă dorea cu adevărat să moară, atunci de ce nu a rămas la Izreel, ca să devină martir prin mâna Izabelei? Dar Dumnezeu nu intenționa ca el să moară. El a fost înălțat la cer fără a muri (2 Împarați 2.11)

Însă după ce Ilie a învins pe profeții lui Baal, a auzit că Izabela îi amenința viața. Plin de teamă, a fugit în pustiu, unde Domnul l-a întrebat: „Ce faci tu aici, Ilie? " Răspunsul lui arată că nu mai avea claritate pentru viitor. Viteaz, plin de credincioșie, zelos până ieri, Ilie răspunde: „Am rămas numai eu singur și ei caută să-mi ia viața". Era Ilie singur? Nu, nu era singur; Dumnezeu era cu el, ajutându-l să iasă din singurătatea lui.

Singurătatea poate schimba felul în care privim toate lucrurile și să ne facă să gândim că am fost uitați de Dumnezeu și de alții.

* * *

O femeie credincioasă al cărei copil tocmai murise era foarte întristată. Ca să afle mângâiere, mereu își amintea: „Dumnezeu trăiește". Când și al doilea copil i-a fost luat, ea a continuat să aibă încredere: „Mângâierile se duc, dar Dumnezeu trăiește". Dar când i-a murit și soțul, disperarea ei părea copleșitoare. Ultimul copil, amintindu-și ce spusese mama ei înainte, a întrebat-o: „A murit Dumnezeu, mama? A murit Dumnezeu?" Duhul Sfânt a folosit aceste cuvinte ca să-i atingă inima. Ea a realizat din nou că Dumnezeu, care fusese cu ea până atunci, n-o lăsase singură, chiar și în încercarea ei severă.

Prin ce criză trecem? Ne face ea să ne simțim singuri? Să ne amintim că Dumnezeu trăiește! Și El a spus: „Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi părăsi" (Evrei 13.5). El niciodată nu ne va lăsa singuri. Chiar când toate în jur se întunecă, Dumnezeu ne șoptește promisiunea: „Nicidecum nu te voi lăsa".